

figtsmæssigt end det, man tidligere havde benyttet. Endelig er der tillige fra et principielt Standpunkt reist. Betænkelighed ved den Ordning, Fleertallet har bragt i Forslag, idet det nemlig er sagt, at Regjeringen, naar den udvalgte en Mand til at tiltræde Commissionen, aldeles ikke kunde behandles eller betragtes paa samme Maade som den private Skadelidende og paa ingen Maade kunde ansees som Part, idet den Private havde sine egne Interesser at varetage, medens Regjeringen derimod stod paa et mere fordomsfrit og op høiet Standpunkt, og der var aldeles ingen Grund til at drage i Tvivl, at Regjeringen uanset at den varetog Statens Interesse paa denne Maade, nemlig at den repræsenterede Staten som administrativ Autoritet, tillige vilde være istand til at udvalge en Mand, som med fuldstændig Upartifshed og Fordomsfrihed kunde lede Commissionens Forhandlinger. Det vil af den omdeelte Betænkning sees, at Mindretallet i Udvalget forsaavidt har sluttet sig til den høitagtede Krigsminister, som det har antaget, at der ingen Grund var til at fravige, hvad man nu havde benyttet i 2. Aar, men at Mindretallet dog forsaavidt ikke samstemmer med Ministeren, som det for sit Bedkommende erkjender, at fra et principielt Standpunkt er Udvalgets Fleertals Forslag at foretrække. Udvalgets Fleertal har meent, at det ikke var nogen Indvending imod det Forslag, det have indbragt, at den nuværende Tilstand ikke havde givet Anledning til nogen Klage; det finder tværtimod, at naar man med fuldkommen Eidenfabeløshed og Fordomsfrihed fra et principielt Standpunkt skulde undersøge, hvad der var den rigtigste og bedste Sammensætning af Erstatningscommissionen, saa var det en Fordeel, at der ikke reiste sig hvorstede Klager mod det Bestaaende, fordi, saadanne Klager let kunde bringe en Eidenfabelighed ind i Forhandlingerne, som kunde gjøre det vanskeligt at finde, hvad der egentlig var det rigtige Princip. Dernæst har Udvalget ogsaa meent, at det ikke var nogen Hensigt Grundring, at der var Tale om at vurdere det Samme som tidligere; thi, uanset at det kunde være de samme Arealer, der kunde være Gjenstand for Burderingen, som det ene Aar efter det andet blev

tagne i Brug af Militæretaten, saa kunde Burderingerne dog aldrig ganske congruere med disse Arealer, idet ene Aar kunde være benyttede af de paagældende Ciere, eller Bøgere paa en anden Maade end det andet Aar, Noget hvortil der formeentlig ved Taxationer magte tages Hensyn, saaledes, at man ikke kunde gaae ud fra som en given Sag, at Taxationerne Aar efter Aar vilde komme til at blive accurat de samme. Hovedsagen for Udvalgets Fleertal er imidlertid, hvad der fra et principielt Standpunkt maa ansees for at være det Rigtige og Udvalgets Fleertal har da meent, at have fulgt den retfærdige Grundsatning, at, naar der var Spørgsmaal om Bestemmelsen af en Skadeserstatning i Tilfælde, hvor Administrationen i det foreliggende Tilfælde, Krigsmagten optraadte som den Autoritet, der havde affledt kommet Skaden, og som altsaa skulde udrede Erstatningen, saa fulgte det af Forholdets Natur, at Statsmagten i ethvert Tilfælde, af denne Art skulde være underkastet ganske de samme Tilkaar, som om det havde været en privat Mand, der havde anstiftet Skaden. Dette følger formeentlig af den Eigelighed, som bør være mellem den Skadelidende og den Skadegjørende. Derfor Svørgsmaalet ikke havde dreiet sig om Bestemmelsen af Størrelsen af Skaden, men om, hvorvidt det Offentlige i et givet Tilfælde var erstatningspligtigt eller ikke, saa vilde der ikke kunne være den allermindste Tvivl om, at et saadant Spørgsmaal om, hvorvidt det Offentlige havde paadraget sig Skadeserstatningspligt, vilde henhøre under Domstolenes Kjendelse, under en upartif Statsmagts Afgjørelse, paa hvis Sammensætning Regjeringen ikke havde nogen Indflydelse, ialfald ikke i de concrete Tilfælde, hvorom Tale er. Men hvad enten der nu er Spørgsmaal om at fastsætte, hvorvidt Regjeringen er erstatningspligtig, eller at fastsætte, hvorvidt den er det i et større eller mindre Omfang, kommer dette efter Fleertallets Mening fra et principielt Standpunkt aldeles ud paa Et. Derfor det, derfor er rigtigt, og det turde vel fra alle Sider erkjendes for rigtigt, at det henhører under Domstolenes Afgjørelse, hvorvidt Statskassen i de enkelte Tilfælde paadrager sig Forpligtelse til Skadeserstatning, har Udvalgets Fleertal meent, at det